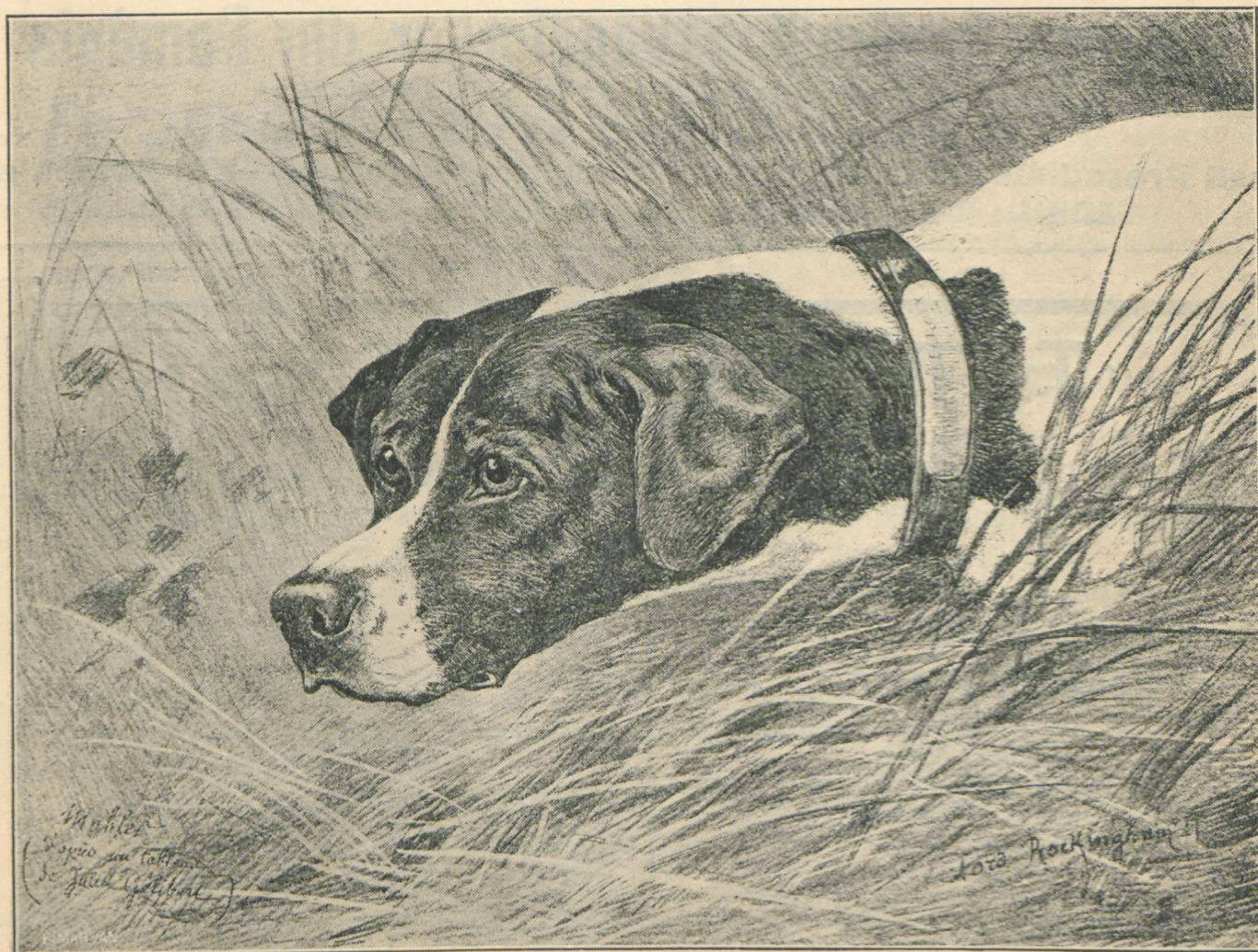

REVISTA VÂNĂTORILOR

Organ Oficial al Uniunii Generale a Vânătorilor din România

Recunoscută Persoană Morală prin legea din 1 Mai 1923

SEDIUL „UNIUNEI“ Bulevardul CAROL No. 30

„Lord Rockingham II“ poinler celebru, care a aparținut lui E Bellecroix

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Inalt Președinte de onoare: A. S. R. Pricipele Moștenitor al României

PREȘEDINȚI DE ONOARE: Mihail Sutz, Mihail Pherechide și Antoniu Moesony.

VICE-PREȘEDINȚI: Nicolae Racotă și Dr. Gh. Nedici.

PREȘEDINTE: Dinu R. Golescu.

SECRETAR-GENERAL: C. G. Alexianu.

MEMBRII-CONSILIERI: Dr. C. Andronescu, Principele George Val. Bibescu, Dinu I. C. Brătianu, Dr. I. Bejan, D. Biju (pentru Banat) I. Brătescu-Voinesti, Lt. Col. Sebastian Brăndușa (pentru Transilvania) Dr. I. E. Costinescu, General Cotescu, S. Dragomir, Prof. Univ. (Cluj), Mih. Sc. Pherechide, Gr. N. Grecianu, General I. Gârleșteanu, Prof. Dr. Ernest Juvara, Prof. Dr. Amza Jiann, G. Lakeman-Economu, Principele Jean Callimachi, H. Cavalier de Miculi (pentru Bucovina), General G. G. Manu, Prof. Dr. N. Mețianu, Dimitrie I. Niculescu, George A. Piagino, Nicolae Săulescu, George Schina, Dr. L. Scupiewski, Ștefan Șendrea, I. Sagasta Bălănescu, Vasile Ștefan, Prof. Dr. G. Slavu, Colonel C. V. Sterea, Sever Tipeiu, Prof. Dr. G. Udrischi.

CENSORI: Diamandi Manole, N. Calerghy, M. Flechtenmacher, C. Georgescu, S. Podar.

UNIUNEA GENERALA
A
VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Recunoscută Persoană Morală prin legea din 1 Mai 1923

Sub Înalta Protecție a M. S. Regelui
Sediul: Bulevardul Carol, 30

Scopurile sale cuprinzând interesele tuturor
vânătorilor din întreaga țară, toate societățile de
vânătoare se pot grupa în jurul ei

Membrii activi: plătesc taxă de înscriere 100 lei
Cotizație anuală 50 „
Membrii aderenți „ taxa de înscriere 40 „

Statutele U. G. V. R. se trimit D-ilor membrii la
cerere contra 5 Lei în în mărci poștale

Abonamentul la „Revista Vânătorilor“ este obliga-
toriu pentru toți membrii Uniunii

„REVISTA VÂNĂTORILOR”

ORGAN OFICIAL AL UNIUNII
GENERALE A VANATORILOR din România

Publică : articole cu subiecte pur vâ-
nătorești ; dispozițiunile laute de or-
ganele administrative ale vânătoarei ;
lista contravenienților la legea de
vânătoare ; dări de seamă a socie-
tăților de vânătoare, etc., etc.

— Abonament 50 lei anual —
— Primește anunțuri co- —
merciale

Sediul U. G. V. R. Bulevardul Carol 30

Uniunea Generală a Vânătorilor din România

Recunoscută Persoană Morală prin legea din 1 Mai 1923

Sub Înalta Protecție a M. S. Regelui

Înalt Președinte de Onoare A. S. R. Principele Moștenitor al României
SEDIUL: B-dul Carol No. 30. — ORELE DE BIROU 3-7 d. a.

„HUBERTUS”

F. WILHELM PETRI & FII — ALBA-IULIA

Sucursala: BUCUREȘTI, Strada CAROL 142. — Agenția: VIENA III, KEILGASSE 4, II/19

Secțiunea fotografică:

Reprezentanța Generală a firmelor:

Krupp-Ernemann, Aparate Cinematogra-
fice, Societate Anonimă, Dresda.

Fabricile Ernemann, Soc. pe Acțiuni Dresda.

BEFA Soc. An. Fabrica de hârtie fotogr.
(fost Dr. Schleussner) Berlin.

Tip-Top Fabricile Photo Chimice, Dr.
Bernfeld & Dr. Fischl, Viena.

Gustav Heyde (Aktino-Fotometre) Dresda.

Etc., Etc., Etc.

Secțiunea de Vânătoare și Sport:

Dépot Permanent al Renunțelor Cartușe
Wöllersdorf:

PRAF DE PUȘCĂ ȘI ALICE.
PROECTILE „IDEAL” ȘI BRENNECK.
RECHISITE PENTRU INCĂRCAREA
ȘI CURĂȚIREA ARMELOR.
PREPARATE PENTRU CONSERVA-
REA PIELEI ȘI A ARMELOR.
DOPURI PENTRU CARTUȘE, Etc.

Artiști și amatori serioși întrebuințează exclusiv: Camera Plăcile ERNEMANN ERID PENTRU ATELIERE
HÂRTIE FOTOGRAFICĂ „B E F A” (Dr. SCHLEUSSNER. — Chimicalele „T I P-T O P”. Heydes Aktino-Fotometre. ERAL PENTRU AMATORI

„IMPERATOR” KRUPP ERNEMANN renumit ca cel mai bun proiector CINEMATOGRAFIC DIN LUME
Recompensat cu Marea Medalie de Aur. — Diploma de Onoare a EXPOZIȚIEI UNIVERSALE
din Amsterdam 1920, Londra 1921, etc.

APARATE DE PROECȚIUNI ȘI DE MARIRE PENTRU UNIVERSITĂȚI, ȘCOLI ȘI FAMILII

Instalațiuni de orice laboratoare pentru: BIOLOGIE, ZOOLOGIE, PATHOLOGIE CUM ȘI SERVICIUL CRIMINALISTIC,
CONSTATARI DE FALȘURI ÎN SCRIPTE, Etc., Etc.

MICI APARATE ȘI APARATE SPECIALE PENTRU EXPEDIȚIUNI ȘTIINȚIFICE POTRIVITE LA ORICE CLIMA, Etc.,
BINOCULURI PRISMATICE „ERNEMANN” CU MĂRIRE DE 6 ORI; PREFERITE DE ARMATA, MARINA, VÂNĂTORI,
PORT, Etc., Etc.

REVISTA VANATORILOR

Organ Oficial al Uniunii Generale a Vânătorilor din România

Recunoscută Persoană Morală prin legea din 1 Mai 1923

SEDIUL „UNIUNEI“: Bulevardul CAROL No. 30

Către toți membrii „Uniunei“

„Monitorul Oficial“ No. 60 din 19 Iunie 1923 publică la pagina 2804 următoarea deciziune ministerială :

Ministerul Agriculturii și Domeniilor

No. 53.350 din 14 Iunie 1923

DECIZIUNE

Noi Ministru Secretar de Stat la Departamentul „Agriculturii și Domeniilor,

Având în vedere că, prin legea publicată în „Monitorul Oficial“ No. 22 din 1 Mai 1922 s'a recunoscut de persoană morală „Uniunea Generală a Vânătorilor din România“ cu sediul în Bulevardul Carol No. 30, pusă sub înalta Protecțiune a M. S. Regelui și având ca Președinte de onoare pe A. S. R. Principele Moștenitor, autorizată de a funcționa prin Deciziunea noastră No. 2607/923 și având ca organ de publicitate „Revista Vânătorilor“;

Având în vedere existența în București a unui grup de vânători, care se întitulează „Uniunea Generală a Vânătorilor“ cu sediul în strada 13 Septembrie No. 85 și care publică o revistă întitulată tot „Revista Vânătorilor“, organ special al Uniunii Generale a Vânătorilor.

Având în vedere că, potrivit dispozițiilor art. 71 din Legea pentru protecția vânatului și reglementarea vânătoarei, nici o societate, uniune sau federală, nu poate funcționa fără aprobarea noastră;

Având în vedere că această pretinsă Uniune Generală a Vânătorilor înțelege să ființeze fără a avea această aprobare, ceace este cu totul împotriva legii.

Considerând că, după cum rezultă din cuprinsul organului său de publicitate întitulat „Revista Vânătorilor“, activitatea acestui grup este îndreptată împotriva Legii pentru protecția vânatului și reglementarea vânătoarei, precum și împotriva organelor publice chemate s'o aplice.

Pentru aceste motive, având în vedere și referatul Consiliului Permanent al vânătoarei, văzând și dispozițiunile art. 71 și 103 din Legea mai sus menționată

DECIDEM:

Art. 1.— Se desființează „Uniunea Generală a Vânătorilor“ cu sediul în București, Calea 13 Septembrie No. 85.

Art. 2.— Se interzice aparițiunea publicației întitulată „Revista Vânătorilor“ ca organ al Uniunii Generale a Vânătorilor.

Art. 3.— Direcțiunea vânătoarei este însărcinată cu executarea acestei Deciziuni.

Dată la 1 Iunie 1923.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor

(ss) **Al. Constantinescu.**

AVIS

În urma deciziunii Consiliului de Administrație al U. G. V. R., se aduce la cunoștința societăților de vânătoare afiliate precum și tuturilor membrilor „Uniunei“ următoarele:

I. La 1 August a. c. se va face o revizuire a tuturilor membrilor „Uniunei“, în urma căreia toți d-nii membrii care până la acea dată nu vor fi găsiți în curent cu plata fața de „Uniune“ (conf. art. 11, 13 și 19 din statute — vezi coperta — și abonament la revistă), vor fi considerați ca demisionați și vor fi șterși fără excepție din analele societăței.

II. Toate plățile făcute „Uniunei“ pe adresa din str. 13 Septembrie No. 85 până la data deciziunii ministeriale No. 53.850 din 14 Iunie 1923 publicată mai sus, sunt acceptate de noi și bonificate membrilor respectivi, rămânând ca „Uniunea“ să reintre pe altă cale în posesia acestor bani.

III. În cursul iunei Iulie va sosi la sediul „Uniunei“ un stoc important de cartușe autentice Rothweiler, încarcate după comandă la această fabrică renumită, și se vor desfaca membrilor „Uniunei“ pe prețul de circa Lei 3 bucata.

Primul transport a necesitat o investire de capital considerabilă din parte Consiliului de Administrație al „Uniunii” și nu va putea deci satisface deocamdată decât în mod restrâns nevoile membrilor săi.

Societățile afiliate și d-nii membri care doresc să se înscrie pentru cartușe — minimum 500 — sunt deci rugați să trimeată la Banca Generală a Țării Românești din București, în comptul deschis al „Uniunii Generale a Vânătorilor din România”, sumele cu care doresc a fi înscriși pentru cartușe. Recipisa va servi depunătorilor drept chitanță față de „Uniune”. În acest mod transporturile de cartușe vor putea succeda în mod regulat.

IV. Toate abonamentele la „Revista Vânătorilor” expiră la 1 Ianuarie 1924.

În urma votului ultimei Adunări Generale, Consiliul de Administrație a fixat costul abonamentului la 100 Lei anual, cu începere de la 1 Ianuarie 1924, când revista noastră va începe să apară în condițiuni superioare.

Prin urmare, toți d-nii abonați care au plătit abonamentul cu anticipație și pentru anul viitor, sunt rugați a ne expedia și restul până la împlinirea sumei, iar d-nii care se înscriu de azi înainte să țină seama că au de plătit pentru abonamentului la „Revista Vânătorilor”, numai 25 Lei până la sfârșitul acestui an, și 100 lei cu începere de la Ianuarie 1924.

Societăților afiliate, pentru că au menirea de a susține „Uniunea” însă nu plătesc după statute nici-o cotizație anuală, li s'a fixat prețul unui abonament obligator la 400 lei anual, cu începere de la 1 Ianuarie 1924.

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Câte-va pagini din Eduard Foà *)

Trei vânători de elefanți

(Urmare)

Am să povestesc încă două vânători, pe cari, amândouă, le-am făcut în cursul anului 1897: cea d'întăiu în ținutul lui Moassi, la vestul lacului Nyassa; cea de a doua în Uraua, partea din Congo Belgian care atinge lacul Tanganyika. Este mai întâiu cea mai mare zi a mea de elefanți, când era să pierd pe Msiambiri; este apoi moartea celui mai mare elefant pe care l-am văzut și ucis. Am doborât mulți elefanți înainte și după aceste vânători, dar nici unul în împrejurări așa de emoționante.

În ziua când era să pierd pe Msiambiri, eu însumi m-am găsit un moment în cel mai mare pericol. Căzusem în mijlocul unei turme de elefanți, în care nu era decât un mascul de toată frumusețea, o femelă bătrână fără dinți, mai mare ca el, probabil mama lui, și alți doi masculi mai mici.

Ceilalți erau numai femele cu câțiva pui de diferite talii. După ce i-am văzut în ordine de călătorie, adică unul după altul, elefanții s'au răspândit pe o linie ca să se hrănească. Masculul cel mare, adineaori la urmă de tot, acum se găsea aproape în centru, având lângă el femela bătrână, care nu-l părăsea de loc. Pe când înaintau încet, noi dăm fuga paralel cu ei.

La un moment purtătorul de fildes, păzit de mamă-să este în aripa dreaptă. Mă așez după o fermitieră, pe lângă care la zece metri trebuiau să treacă: vântul era bun și elefanții fără sfială. Văzând că-mi era cu neputință să ating masculul cel mare, mă hotărăsc să dobor întâiu femela bătrână fără dinți și să trag al doilea foc în el.

Era foarte periculos, căci oblicând puțin spre mine elefanții aveau să treacă abia la opt metri de locul unde mă așezasem, când ar fi ajuns în dreptul meu: în cazul unui atac, n'aș mai fi avut vreme să mă strecur. Îmi pregătesc oamenii și le dau ordin să tragă și ei dacă fiarele s'ar întoarce ca să se năpustească spre noi; după aceea, vom vedea.

Pe când înaintează, așoperind cu corpul ei imens pe fiul ei, o iau la ochi cu îngrijire, între ochi și ureche, cu expresul meu No. 1; Msiambiri este gata cu calibrul 8, de care vreau să mă slujesc numai decât după aceea,

Pușca se sloboade, și femela fără dinți, slăbind de câte patru picioarele deodată, se năruie cu un șgomot surd, ca un pachet, descoperind pe tovarășul său care, două secunde în urmă, primește în inimă, un glonte calibru 8. Aceste două bubuituri sunt repercutate de ecou și elefanții, nedându-și socoteala de punctul exact de unde vin, se pun să trepădeze cu toții în toate direcțiile, de colo până colo, neștiind ce să facă. Dar femelele cu puii o iau înainte și tot cârdul se depărtează. Eu, profitând de această neorânduială mai întâiu trag al doilea glonț din calibru opt aproape la gura țevei (patru metri mi se pare) într'un elefant care-mi trece pe dinainte; apoi reluând expresul și fugind dealungul coloanei, ajung pe cei din urmă și cu amândouă țevile lovesc alte două animale; după aceea mă opresc ca să răsufli, pe când toți elefanții, afară de femela căzută moartă, intră într'o pădure deasă la aproape 300 de metri.

Intrăm după ei în tufiș, și-i ducem pe urme vre-o zece minute, fără ca să dăm de vre-un semn de rană, până ce ieșim într'un fel de poiană, unde desişul se reduce la o pădure rară, ca niște insule de verdeață, în mijlocul unei câmpii: circumstanță fericită pentru noi, căci dacă desişul ar fi fost tot așa ca la intrare, n'am mai fi ieșit viu dintr'însul.

Cel dintăiu lucru ce ne cade sub ochi este că într'una din poeni se găsește căzut un elefant: Este masculul cel mare; dintr'o privire ne dăm seama că el n'a ajuns acolo tot pe drumul pe care am venit noi, dar pe o potecă paralelă care este stropită de sânge. S'a despărțit de turmă de când a intrat în desiş. Cum și ceilalți poate au făcut la fel, ne gândim să ne înapoiem ca să căutăm urmele lor; dar ca să ne convingem că nu ne înșelăm, mai împingem 50 metri mai departe unde urma se vede foarte bine; dacă nu dăm de sânge, ne vom întoarce. N'ajungem însă bine și un strigăt turbat se aude, șunet ascuțit de trompetă, asemenea urlatului unei sirene cu vapori, și din desişul pe lângă care treceam, iese aruncându-se ca o locomotivă, o masă neagră, pe care n'avem nici măcar timpul să o vedem în față, de aproape ce era de noi...

Dintr'o săritură, fiecare din noi își caută scăparea...

*) Vezi „Revista Vânătorilor” No. 31, 32 și 35—36.

Kambombe și Cigalo, cari erau înainte, se aruncă la stânga; Tambarika și Rozani se strecoară înapoi pe drumul pe care venisem; Msiambiri și cu mine o luăm la fugă, drept înaintea noastră, pe poteca pe care o făcuseră elefanții în trecerea lor.

Pământul se cutremură sub noi. O fașitură sinistă printre foi, crengi cari troznesc, sunete de trambilă din ce în ce mai ascuțite, din ce în ce mai aproape, ne fac să pricepem că elefantul este în spatele nostru... simțim că ne ajunge... ne-am dus pe topcă...

Este imposibil să descriu spaima plină de necaz, care mă stăpânește în acel moment. În timpul acestei fugi ne-bune, toată gândirea mea se rezumă la acestea: nu mai am pușcă! Atâția elefanți uciși în zadar, iată ceasul pedepsei!... Urciorul nu merge de multe ori la fantană... O fulgerătoare viziune a țării mele... și atâta tot...

Și acum, cu pumnii încheștați, fug, fug, sbor, într-o ultimă luptă pentru viață... Câteva secunde... par ceasuri întregi... Alături de mine cineva mă atinge... Fără să-l văd, îl recunosc... Msiambiri... Picioarele noastre abia ating pământul... Trec pe alături de noi pomi, și iar pomi, fără ca să-i vedem măcar...

La spatele nostru acel strigăt asurzitor, infernal, se apropie, apoi se întrerupe. Pe urma noastră, pași greoi cutremură pământul, se aude o suflare puternică, sacadată, un aer cald îmi trece peste umeri, peste gât...

Doamne! Trompa!... Citamba, Citamba (trompa), abia șoptește nenorocitul de lângă mine, și printr-o sforțare supremă îndoim iuteala, inebuniți, orbiți, lovindu-ne de pomi, nesimțitori la spinii cari ne sfâșie, la crengile cari ne isbesc fața!...

Este culmea disperării!... Acum slăbesc... cad... Auz ca în vis strigând: „A mâla” (s'a isprăvit), cu un accent desnădăjduit; un trup este aruncat în spațiu, văd niște picioare cari se ridică... și sunt singur... Sgomotul a încetat... mai fug câteva secunde, corpul ducându-mi spiritul inconștient...

Mă deștept... Mă opresc și groaznica realitate mă lovește în inimă ca un pumnal: da, am scăpat, dar celalt e mort! și din cauza mea... Remușcarea, părerile de rău ajung să mă zdrobească... Mă reazăm de un pom istovit, leșinat...

Totuși după o clipă de gândire, mă liniștesc... Ascult... nici un sgomot. Sufletul meu șovăie între frica de pericol ce-l simt încă și dorința de a-mi ajuta servitorul. După o scurtă luptă interioară mă decid să mă înapoiez.

Tremurând încă, fără arme, înaintez cu băgare de seamă și zăresc elefantul din spate, oprit în mijlocul desisului, cu capul plecat, cu trompa în jos; grohăie ușor și încet începe să se miște...

Mă apropii, dar el se oprește, se întoarce pe jumătate, cu un aer nehotărât... Oare! are de gând să se mai repeză la mine? Nu; își reia drumul și se depărtează...

Cercetez cu privirea locul unde se oprise, căutând un cadavru, fiindu-mi frică să-l descoper; nu văd decât câțiva pomi căzuți, mă uit la trunchiuri cu frică să găsesc urme de sânge. Ah, înfășit! zăresc pe bietul Msiambiri lungit la pământ. Cum mă duceam spre el, îl văd că se ridică pe un cot uitându-se în spre dușman. Fața lui are aceea culoare liliachie, care este paloarea negrilor. Braul lui este plin de sânge. Mă aplec spre el:

— Msiambiri, ești rănit?

— Nu... nu mi-am frânt nimic, dar mă doare peste tot...

— Ce s'a întâmplat?

— M-a luat de mijloc și m'a aruncat sub picioare ca să mă strivească; dar m'a frânt prea tare... i-am trecut printre picioare și am căzut aci printre frunze; n'am mai mișcat și nu m'a mai văzut; a cătat pe jos dar numai de partea cea laltă; vântul e bun, nu m'a mai simțit.

— Ți-a făcut rău când te-a luat în trompă?

— Nu, de loc. Credeam că are să-mi zdrobească capul de un pom sau că are să mă întuiască de un trunchiu cu un

dinte, cum i-a făcut altădată lui Kacepa; dar vrea să mă strivească cu picioarele... Ai văzut elefantul mort?

— Care? Cel mare, acolo în pojană, în momentul când s'a luat după noi?

— Nu, altul; am trecut fugind pe lângă el. Nu l'ai băgat de seamă?

— Nu, mărturisesc că, fugind, mă gândeam cu totul la altceva; credeam că n'am să pot fugi tot atât de repede ca tine, și că pe mine are să mă prindă...

— M'ai inspăimântat adineori când mă căutai; erai mai alb decât dacă ar fi fost să mori, dar ești plin de sânge ca și mine.

(Sgărieturile spinilor, loviturile primite peste tot corpul sângerau abundent; din efectele mele și din braul lui Msiambiri nu rămăsese decât petece fără nici o formă).

— Nu e nimic Msiambiri! N'am luat până acum obiceiul să mă las să mă calce elefanții în picioare. Dar să nu pierdem vremea. Ia să chemăm tovarășii.

Și pe când Msiambiri se scutură de pământul, de nisipul, de foile uscate ce-l acopereau, eu trag un fluierat de chemare. Un semnal asemenea îmi răspunde, și cinci minute după aceea, doi din oamenii mei sunt lângă noi. La întrebările lor, le răspund că rănilile noastre n'au mare importanță. „Venii iute, zice în urmă Tambarica; pe când veneam, am văzut elefantul intrând într'un desis, tovarășii îi supraveghează, trecând pe aci nu are să ne simtă. Iată o pușcă, avem vreme să căutăm pe celelalte pe urmă. De altfel, unde au căzut, ar fi prea periculos să mergem să le căutăm acum, iar s'ar lua după noi”.

Tambarica îmi dă expresul No. 2 și ne întoarcem pe un drum care ocolește desisul. Ajunși mai aproape, vedem în mijlocul desisului o masă întunecată, nemișcată. „Iată elefantul”. Imposibil să tragi așa de departe cu precizie. Voind să mă apropii încă, fac zgomot, și fiara se întoarce spre mine, cu urechile ridicate, cu o grohăitură ce nu-mi convenea de loc.

Dacă mai întârzii o secundă, îmi zisei, are să se ia iar după mine și de data asta n'am să mai pot fugi... Ne putând face altfel, ochesc la baza trompei drept între cei doi ochi, și slobod amândouă țevile de odată, și sar alătura, „Aifo” (a murit) strigă oamenii mei cu un suspin de ușurare, pe când elefantul se năruie, cu un troznet prelung de crengi frante 1).

Odată puștile adunate, mergem să recunoaștem elefantul zărit de Msiambiri, și-l găsim mort la zece metri de unde trecusem fugăriți de celălalt.

Acești trei elefanți trebuie să fi rămas în desis, fiind prea răniți ca să urmeze turma, și doi dintre ei au căzut înainte să sosim noi; al treilea ne-a simțit și a căutat să se răz-bune.

Patru elefanți într'o zi, e foarte frumos; dar cu ce preț era să plătesc această victorie!

(Va urma)

Aplicarea legii

D. Ion Scărlătescu, pazitor public al vânătorului din județul Prahova, a dat în judecată pe următorii braconieri: Gheorghe Balgă, Neculae Bunicu Turcu și Nicolae Ichim, din comuna Telega, precum și pe Ștefan Ioniță Chită, Ion Gh. Chită, Vasile Chită și Nicolae Orășanu, din comuna Bănești, pentru că au vânat cu copoi fără autorizație.

Procesele sunt în curs de judecată, iar rezultatele se vor comunica.

1) Poți trage astfel într'un elefant care stă pe loc; dar în goană, are capul ridicat și lovitura ar fi pierdută.

Chestiuni tehnice și balistice

Câteva cuvinte despre efectul glontelui

Vânatul nobil se impușcă cu glonte, nu numai pentru că așa este *corect* din punct de vedere vânătoresc, dar glonte este și cel mai potrivit proiectil pentru uciderea vânatului, fără multe chinuri.

Însă nu toate cartușele cu glonte sunt potrivite pentru uciderea tuturor soiurilor de vânat. Un cartuș care este excelent pentru împușcarea unui căprior, poate să fie prea slab pentru un cerb sau alt vânat mai mare. Sunt cartușe, care la prima vedere — fiind mari — par a fi destul de tari pentru ori și ce vânat, însă nu după exterior se poate judeca puterea cartușului, pe care trebuie să o cunoaștem cu atât mai vârtos, cu cât faptul de a trage asupra unui cerb cu un cartuș care ajunge abia pentru un căprior, este ceva rușinos, făcând astfel un hoit din acel vânat nobil, care merită un alt tratament. Nici nu vorbesc de cazuri — cum se pot ivi la vânătoarea de urs sau gligan (porc sălbatic) — când vânătorul poate să fie periclitat de vânatul rănit cu un glonte, care este insuficient pentru uciderea lui.

Spre a putea judeca precis forța și în consecință întrebuințarea unui cartuș cu glonte, trebuie să-i cunoaștem — din datele balistice — cel puțin viteza și energia inițială. Viteza armelor de vânătoare — cu al cărei ajutor i se calculează apoi și energia — se măsoară de regulă la distanța de 25 metri dela gura țevii. Dacă spre exemplu știu despre un cartuș că are $V_{25} = 594$ m. sec. și $E_{25} = 284$ m. kg. aceasta înseamnă că viteza glontelui aceluia cartuș la 25 metri dela gura țevii este de 594 metri pe secundă și energia sa de 284 metri kilograme.

Energia inițială, care se consideră îndestulătoare sub orice împrejurare pentru uciderea unui vânat mare este de *cel puțin* 250 metri kilograme.

Glonte blindat al armelor moderne — în forma celui care se folosește la armele militare — nu este potrivit pentru vânătoare. Când tragem asupra unui vânat, voim a ajunge la uciderea lui cât mai repede. Însă un glonte blindat, deși trece mai ușor prin vânat — dacă acesta nu este lovit chiar în inimă, în creier, sau în alt punct al organismului, care aduce după sine moartea imediată — acest vânat va fi numai rănit, și chiar dacă la urmă va înceta din viață, el va avea totuși încă destulă putere ca să se depărteze la distanțe de chilometri, unde va sfârși după multe chinuri. Pentru a ajunge scopul, la vânătoare se folosesc proiectilele așa numite semi-blindate, care, intrând în corpul vânatului, se deformează făcându-i astfel o rană mare, care îl omoară repede.

Cu cât proiectilul are capacitatea de a se deforma mai ușor, cu atât este mai potrivit. După experiență, cel mai potrivit proiectil semi-blindat este așa numitul glonte expansiv și acela cu capul de plumb plat. Glonte expansiv nu este încărcat cu vre-un explosiv, ci are la vârful său o gaură cilindrică, care — la sosirea în trupul vânatului — se umple de lichide (sânge, etc.) și ca o urmare a presiunii rezultată din vehemența cu care intră în trup, lichidul intrat în vârful glontelui este uneori în stare de a-l preface în bucăți, prin efectul său hidrodinamic. Chiar dacă nu se face bucăți, glonte se deformează mult, luând forma unei ciuperci. Asemenea se deformează și glonte semi-blindat și cu vârful plat, însă nu în urma efectului hidrodinamic, ci din cauza rezistenței pielei, oaselor etc.

Însă deformarea gloanțelor, având ori și ce formă potrivită, numai atunci va fi suficientă, dacă ele posedă și o viteză și în consecință și o energie mare.

Este natural că un glonte neblindat — numai din plumb, — s'ar deforma mai ușor.

Însă glonte de plumb nu se poate trage din arme moderne cu încărcătură de pulbere fără fum. Nu se poate, de oarece plumbul fiind prea moale, tocindu-se, nu urmează mersul ghinturilor și ar eși ca dintr'o țevă, neghintuită. Rămânând astfel bucățele mici de plumb în țevă, care se topec de temperatura mare ce rezultă din arderea pulberii fără fum, ghinturile se vor astupa curând și țeava va fi ruinată.

Spre a ajuta și în această direcție, s'a recurs la glonte blindat, cu cămașă subțire de aramă nichelată, care se întrebuințează cu foarte bune rezultate, având capacitatea de a se deforma ușor.

Calibrul glontelui îl exprimăm sau în milimetri sau în a $\frac{1}{1000}$ parte a degetului (țol englez), = 0.02539 mm. Spre ex. cal. 6,7 mm., cal. 45 (11.6 mm.) etc. Pe lângă calibrul este la anumite cartușe indicată și lungimea tubului. De ex. 9,372 mm. înseamnă un cartuș cu glonte de cal. 9,3 mm. și cu tub de 72 mm. lung.

Mult s'a discutat în cercuri vânătoarești, chestiunea calibrului celui mai potrivit. Despre aceasta este suficient să menționăm că numai atunci este echivalent calibrul mic (6.5—8 mm.) celui mare (9—11.2 mm.), dacă glonte din calibrul mic are o viteză inițială peste 800 m./sec. și o energie peste 350 m./kg. (Fiind însă vorba numai de arme moderne cu gloanțe blindate și cu pulbere fără fum).

Efectul proiectilului depinde naturalmente și de locul unde a lovit vânatul, adică de precizia tragerii. Un cerb lovit în vârful urechei, și atunci va scăpa teafăr, chiar dacă a primit această lovitură dela un obuz de tun.

Dacă însă glonte a rănit vânatul la un loc al trupului, unde a atins viața, atunci așteptăm ca vânatul să-și sfârșească chinurile cât de repede, să rămâie pe cât se poate imediat trântit pe loc, adică așteptăm un *stopping power*¹⁾ cât mai bun al glontelui. Gloanțele armelor moderne, cu viteză inițială mare, deformându-se bine, nu numai că rănesc tare vânatul, înlesnind astfel scurgerea sângelui, dar lovind diferite părți ale organismului, bogate în lichide, cum ar fi inima, arterele, stomacul și mățele pline de apă sau nutreț umed, proiectilul va expanda în urma efectului hidrodinamic. Despre acest efect oricine se poate ușor convinge, dacă umple o cutie de tinichea (foarte potrivite sunt cutiile de pulbere) cu apă, și după ce a închis-o bine, trage asupra ei cu un glonte. În partea unde glonte intră, va face numai o gaură corespunzătoare calibrului, iar în partea contrară, cutia se va sfâșia. Bine înțeles, arterele sau alte părți bogate în lichide ale vânatului fiind mult mai elastice decât tinicheaua, ele numai atunci vor expanda, dacă glonte le lovește cu energie mare, venind repede. Urmările efectului acesta asupra organismului sunt ușoare de închipuit. Adese-ori vânatul cade trăsmit la pământ, murind de o comoțiune a nervilor.

Este avantajos, dacă glonte nu trece prin vânat, ci se oprește în el, consumându-și astfel toată energia însuși în trupul vânatului, zguduindu-i tot organismul, ceea ce îl face să moară pe loc. Un glonte

¹⁾ Putere de oprire.

care a expandat sau s'a deformat bine, va și rămâne de regulă între coastele părții opuse intrării glontelui. Acest efect îl au adeseori și gloanțele grele de plumb ale armelor «express» vechi, cari deși au proiectile cu o viteză mică, totuși, prin greutatea lor zgudue sistemul nervos al vânatului, dacă lovește vre-un os mai rezistent și înleznește scurgerea sângelui prin canalul mare — în urma calibrului său — pe care l'a săpat.

Tragerea cu atât este mai precisă, cu cât glontecele are un zbor mai razant, adică zboară într'o linie care se apropie mai mult de cea dreaptă. Nefiind astfel atâta nevoie de schimbarea înălțătorului, este un mare avantaj, mai ales dacă tragem la dis-

tanțe mari. Fiind și zborul razant o urmare a vitezei inițiale mari, se vede pe deplin ce importanță mare are aceasta.

Cartușele cu glonte se împart în 3 grupuri: după întrebuintarea la care sunt destinate:

a) cele pentru vânat mare, b) cele pentru căprior și vânat mai mic și c) așa numitele cartușe pentru timpul când vânătoarea este oprită, și care se întrebuintează pentru împușcarea paserilor răpitoare și alt vânat stricător mic, eventual și pentru cocoși de munte, dropii, găște și rațe sălbatice la distanțe mari și pentru trageri la țintă.

În tabloul următor voi arăta datele balistice ale câtorva cartușe din aceste 3 grupuri:

A) cartușe potrivite pentru împușcarea de cerbi, urși, gligani, capre negre, eventual vânat tropic mai mic:

Calibru în mm.	Soiul și greutatea pulberii	Soiul și greutatea glontelui	Numirea cartușului sau armei	V ₂₅ în m/sec.	E ₂₅ în m/kg.	OBSERVAȚII	
8.2	Fără fum 2.75 gr.	Blind. oțel 15.9 gr.	Mannlicher M. 95	594	284	Carab. arm. austriace	
8	2.7 gr.	12.9 gr.	Mannlicher-Schönauer cu țevi de 57 cm.	652	280		
9	2.7 gr.	16 gr.	Idem	635	329	" " " "	
9.5	?	18 gr.	Idem	650	385		
11.2	?	21 gr.	Mannlicher-Excelsior	525	323	" " " "	
7	Cordită ?	Blind. aramă 9 gr.	Ross 7 mm.	944	396		Fabricație din Canada
8	?	?	Remington calibru 32	609	308	Fabr. U. S. O. A.	
9	Fără fum 3.5 gr.	Blind. oțel 13.4 gr.	Mauser 9/71	725	359	Incărcăt. austr. Pentru aceste cartușe se fabrică și arme cu 2 țevi cu excepția cal. 9.3 mm	
9.3	3.8 gr.	18.5 gr.	" 9,3/65	680	436		
11.2	4 gr.	22.6 gr.	" 11,2/65	576	382		
11.2	5.5 gr.	20.9 gr.	" 11,2/71	750	600		
10.75		22.5 gr.	Mauser 515 A	675	523	Incărcătură orig. germană. Pulbere de Karlsruhe și Rhein-Westfal. Sprengstoff A. G. Nürnberg.	
9.3		18.5 gr.	" 474 C	685	443		
"		15 gr.	" "	700	426		
"		18.5 gr.	" 474 A	685	443		
9		16 gr.	" "	665	350	" " " "	
8		14.7 gr.	Mauser Mod. 88	620	288		
"		12.7 gr.	" "	660	283		
"		10 gr.	" "	850	368		
7		10 gr.	" "	810	335	" " " "	
12.7	Pulb. neagră 6 gr.	Plumb 27.35 gr.	Express calibru 500/76	436	265		
14.2	Cordită 6.5 gr.	Blind. oțel 41.1 gr.	Kynoch express calibru 577	625	968		Pentru vânat mare din reg. tropicale.

B) cartușe potrivite pentru împușcarea de căpriori, lupi, râși etc.:

Calibru în mm.	Soiul și greutatea pulberii	Soiul și greutatea glontelui	Numirea cartușului sau armei	V ₂₅ în m/sec.	E ₂₅ în m/kg.	OBSERVAȚII
6.5	Fără fum 2.45 gr.	Blind. oțel 8.9 gr.	Mannlicher	725	239	Carabina arm. Română și Olandeză.
"	"	"	Mannlicher-Schönauer cu țeava de 45 cm.	645	189	
8	2.7 gr.	"	Idem cu țevi de 57 cm.	705	226	" " " "
9	"	12.9 gr.	Mannlicher-Schönauer cu țevi de 45 cm.	554	206	
9	"	16 gr.	Idem	528	228	Incărcătură austriacă.
8	"	14.7 gr.	Mauser Mod. 88	535	215	
9	"	16 gr.	Idem	545	241	Incărc. orig. germană.
6.5	Fără fum	7.7 gr.	Mauser	685	184	
8	"	12.7 gr.	S. n. S. 8/58	540	189	
8	"	12.7 gr.	360-8-57	550	198	
9.3		Blind. aramă 12.15 gr.	Express calibru 9.3/82	625	241	" " " "
9.3	Pulb. neagră 4.5 gr.	Plumb 12.95 gr.	" " "	513	165	
9.3	Fără fum	Blind. aramă 12.15 gr.	" " 9.3/72	520	167	" " " "
9.3	Pulb. neagră 4 gr.	Plumb 12.95 gr.	" " "	465	136	
8.1	Fără fum	Blind. aramă	" " 8/72	500	124	" " " "
8.1	Pulb. neagră	Plumb 11.25 gr.	" " "	425	103	
11.6	4.5 gr. p. n.	20.6 gr.	" " 450/60	412	178	" " " "

C) cartușe potrivite pentru împușcarea de cocoși de munte, dropii, etc. și vânat mic stricător, la mari distanțe:

Calibru în mm.	Soiul și greutatea pulberii	Soiul și greutatea glontelui	Numirea cartușului sau armei	V ₂₅ în m/sec.	E ₂₅ în mlkg.	OBSERVAȚII
5.2	Fără fum	Blind. aramă	52 mm. No. 425, G. Roth W. Winchester calibru 22/35 1/2	670	60	
5.6	0.5 gr. 0.4 gr.	2.9 gr. 2.5 gr.				
5.7	1.7 gr.	Blind. oțel	57 mm. No. 536 Karlsruhe	725	102	} Eventual și pentru câp-prior.
6.15	2.7 gr.	5 gr. 8 gr.		"	797	
8	Pulb. neagră	Plumb 10.1 gr.	Frohn, normal	450	97	Cartușul armelor de tragere la vînt.

La sfârșit, trebuie să ne amintim și de glontelee tras din țeava neghîntuită, din arma pentru alic.

În anumite cazuri de nevoie și acest glonte ne poate aduce bune servicii. Fiind mare în calibru și greu, are efect momentan destul de bun. Precizia sa nu este prea mare, totuși, până la distanța

de 60 pași, putem trage cu el asupra unui gligan. Mai ales cu acele de fabricație mai bună, cum este: «Ideal» Stendebach, Brennecke, Witzleben, etc.

Constantin A. V. Popescu.

Goleți (Banat) la 24 Aprilie 1923.

Copoiul nostru

Este oare copoiul un câine de vânătoare, un auxiliar prețios al vânătorului, a cărui tovarășie poate da adeptilor sfântului Hubertus adevărata plăcere a vânătoarei, sau este un braconier ordinar, distrugător al vînatului de tot felul?

Aceasta este desigur una din chestiunile esențiale, care departe de a fi rezolvată până în prezent, pasionează lumea vânătoarească dela noi din țară, iscând printre vânătorii noștri de seamă cu o experiență indiscutabilă, numeroase discuțiuni pro și contra copoiului.

Din acest motiv, chestiunea copoiului devine foarte complicată, ba aș îndrăzni chiar să afirm, că este deocamdată extrem de greu de rezolvat.

Dacă am sta de vorbă cu vânătorii noștri de munte asupra opiniei lor în privința copoiului, sunt convins că în afară de mici excepții, ei se vor declara în marea lor majoritate în favoarea acestuia, mai cu seamă în ce privește vânătoarea mistreților, a vulpilor și a iepurilor, pe când o mare parte dintr-o vânătorii de câmp vor fi contra lui.

Copoiul este un dușman neîmpăcat al vînatului; el alungă iepurii peste nouă hotare, depopulând în modul acesta regiuni întregi de vînat, adică este într'un cuvînt un braconier, un rău-făcător, care ar trebui distrus fără milă, punându-l la un loc cu ogarul și oprindu-se de a mai figura printre câinii propriu-ziși de vânătoare — spun dușmanii acestuia. Ca să răspund acestei învinuiri grozave, mă refer la articolul d-lui Pavlu din Vălenii de Munte, care cu o legitimă mirare se întreabă în publicația domniei sale «Intermezzo vânătoresc» din No. 32 al revistei, că «încotro anume alungă bietul copoi vînatul, în Marte, în Saturn sau în altă constelație?»

Un iepure gonit de copoi și care la urmă reușește să se sustragă urmării adversarului său, cu siguranță că peste puțin timp va reveni dela sine la locul de plecare, știut fiind, că iepurile niciodată nu părăsește regiunea, în care s'a născut.

Acuma însă să întoarcem și foaia pe dos. Care credeți dumneavoastră că este mai conservatoare de vînat, vânătoarea cu bătaie, cu prepelicarul sau la copoi?

Ce veți zice oare despre faptul, că într'o pădure situată pe bărgan, unde după tăierea porumburilor

se strâng toți iepurii de pe o rază de 200 km. s'au împușcat astă iarnă 118 (o sută și optsprezece) iepur într'o singură zi de bătaie, exceptând pe cei scăpați cu picioare rupte? N'a fost aceasta un carnăgiu, un adevărat masacru?

Eu găsesc că pentru vînatul lării noastre, aceasta este o cifră enormă. Fiecare vânător cu dragoste pentru vînatul, care se împușinează pe zi ce trece, își va da seama de pericolul, pe care îl reprezintă bătaia la iepuri.

Revenind asupra copoiului, țin să specific, că cu acesta nu se poate vîna decât la pădure și cel mult la porumb, pe când prepelicarul se poate întrebuița la pădure, la porumb, la miriște, la baltă, într'un cuvînt oriunde. Pe un teren foarte abundent în vînat, poți împușca dela arretul prepelicarului într'o singură zi și douăzeci de iepuri, pe când dela copoi de obicei numai unul singur, sau în cel mai fericit caz doi.

Eu personal am văzut însă și câte un prepelicar mai subțirel de talie, care prindea iepurele mai bine ca ogarul.

Oprindu-se copoiul, braconajul se va înmulți și el, mai întâi pentru că țaranul — și în special cel dela munte — tot va vîna cu copoi, chiar și fără autorizație specială dela Minister, pentru că așa a apucat el vânătoarea din moși-strămoși, apoi nu va plăti nici taxa de câine, care este încă odată atât de mare, ca cea a prepelicarului. În sfârșit, dacă se vor lua măsuri prea drastice pentru stărpirea acestui câine de vânătoare adevărat românesc, se va înmulți și vânătoarea la pază, care fiind foarte greu de dovedit, va lua dimensiuni extraordinare, contribuind și ea la distrugerea bietilor urechiați.

Încheiu deci, aducând omagiile cele mai călduroase, atât din partea mea, precum și din partea mai multor camarazi ai mei, domnului Pavlu, care ne-a vorbit ca din suflet în articolul său atât de frumos, în care apără cauza dreaptă a copoiului, singurul câine de vânătoare de secole al muntenilor români, care prin vitregia cu care îl tratează actuala lege, este menit să dispară.

Carol Risko.

LA VIDRE

De două zile Moș Trofim, rusul din Malcoci, mă vestise că e vremea să plecăm la o vânătoare de vidre.

După gerul, care de-o săptămână a înghețat toată balta, acum când viforul s'a mai domolit, nici nu se mai poate să găsim un astfel de prilej. Și apoi în plus de asta îi mai trimisese vorbă și Vlase dela Ceatal, că pe când era în ba ta Somovei, la tăiat stuf, Ceakal copoiul lui, făcuse rost de două bucăți... Deci, nu era vreme de pierdut, a doua zi în zori trebuia să fim la el acasă și să pornim la lucru.

Nu vânasem nici odată animale din specia asta, astfel că pe lângă farmecul necunoscutului, mai era și «sireaca blană», care n'ar prinde rău la un dolman, mai ales că după prețurile de pe la blănari, perspectiva de a le cumpăra din comerț nu ne prea surâdea.

Printre prietenii mei de vânătoare din Tulcea, Locotenentul D., «brânzoi nou în grad», dar mare amator și cu mare atașament de persoana subsemnatului, s'a oferit la moment să mă urmeze.

A doua zi în zori, îmbrăcat după comandă, — cisme de pâslă și dolman scurt blănit, — a fost la mine cu o căruță cu doi câinari, ale căror urechi mereu în mișcare ne prevesteau un frumos succes...

Ajungem la Malcoci, luăm pe Moș Trofim cu cei doi câini ai lui, care după fason ar fi fost mai mult cerberii de bostană, decât de vânat și încă de.... vidre.

Iacă-ne ajunși pe malul Dunărei; un vânt rece, ușor, ne înfioară iar lumina zilei începe să profileze balta din față.

Bărci cu țărani, în majoritate ruși, trec la tăiat stuf, operație foarte ușoară acum pe îngheț.

Plecăm cu o barcă și noi; pe drum Moș Trofim ne dă ultimele instrucțiuni. El intră cu câinii în stuf, noi unul vom sta pe malul Dunărei, iar altul la o scursoare, care dă în Dunăre și care n'a înghețat. Dacă câinii vor începe să latre, adulmecând urma, să ne aținem după lătrat și să nu scăpăm jivina la apă, că — dusă e.

Am așteptat noi ca vreme de o jumătate de ceas, dar nici urmă de lătrat sau altceva. Doar un rățoi mare, moțat, neavând de lucru, după un foc bine aplicat, ne-a mai scos din monotonie.

Incepusem să pierdem din răbdare și prietenul meu, venind spre mine cu arma pe braț, îmi spune că «mare mehenghi e moș Trofim, ce crezi că ne duce el la mare procopseală!»

Iacă-l și pe moș Trofim mânios de tot; figura lui înruntată și cam stânjenită arată pe omul care nu se aștepta la asta.

— «Ehei, Domnule Căpitane, doar să moară moș Trofim și fără «cumătră» tot nu ne lăsăm. Plecăm de aici că prea au fost oameni mulți la stuf; am văzut urmă de vidră, dar veche și simt eu că nu e rost. Hai la barcă!»

Zis și făcut; moș Trofim la rame, eu la comandă și plecăm în josul apei. Intrăm pe un canal îngust, ne strecurăm ușor pe sub sălcile mari aplecate și iacă-ne ajunși în mijlocul unei stufării, cât vezi cu ochii.

Ne dăm jos și moș Trofim ne spune că toată grija spre malul gârlei să o avem, căci în stuf e treaba lui Dolofan și al Ținchiu, ne servesc ei frumos.

Nerăbdător, pornesc cu el; cu câinii. Un pospai ușor de zăpadă ne ușurează mersul pe ghița alunecoasă.

Deodată, unul din câini se oprește cu nările în vânt, legănându-și coada; moș Trofim îmi face semn

că e ceva. Pornim din nou și în mijlocul unei bălării de stuf și papură se încinge o luptă de nedescris între câini și ceva negru, lucios, care acum scapă, acum e prinsă din nou, se zbate, mușcă... Strig: «Săi moș Trofime, că o face praf săraca!»

— «Nu-i nimic, are blana tare, las-o pe mfne». Il văd ducându se între câini și după câteva momente apare în mână cu un animal de toată frumusețea, de culoare roșcată, lustruită, încă sbătându-se, ferind-o de câini.

O milă de nespus mă cuprinde în fața acestui tablou; sărmana vidră cu gheruțele ei mici, dar cu dinții destul de tăioși și ascuțiți, cari îi fac cinste și care a înfuriat așa de rău pe cei doi cerberii, stă la picioarele noastre fără simțire.

— «Păi bine moșulică, așa e hengerie curată, noi stăm și câinii ni le aduc deagata. Ușoară treabă!»

— «Aici a fost ușor, dar să vedeți d-voastră când o deveni cazu să o scoatem dela copcă, acolo-i cu meșteșug!»

După ce sărmana vidră a fost examinată pe toate părțile și și-a luat locul în sacul respectiv, plecăm mai departe.

Înainte prin stuf, încet, cu atenție.

Deodată unul din câini se repede cu zgomot, lătrând scurt, în mijlocul unui grind. Ne apropiem, dar nu vedem nimic, în timp ce câinii dau târcoale împrejur.

— «Aici se schimbă afacerea, jupâneasa s'a dat la fund, dar o scoatem noi și de acolo». După o minuțioasă cercetare găsim două ochiuri, unde apa nu înghețase și care erau punctele de scăpare ale vidrelor. Ne așezăm aproape de ele la pândă, în timp ce moș Trofim începu să bată cu un lemn în ghiță, făcând gălgăie. Deodată văd apa învârtindu-se, ceva negru apărând, dar n'avusei timp nici să iau arma la ochi că și dispăru sub ghiță. Acelaș lucru se întâmplă și la camaradul de a celalt ochiu, fără nici un rezultat, spre marea ciudă a lui moș Trofim și nerăbdarea noastră. În acest timp unul din câini dând târcoale mereu, începu să latre, sgârriind cu labele la rădăcina unei trestii.

Moș Trofim se uită cu băgare de seamă și îmi spune: «Aici e locul cu norocul, e «răsuflătoarea secretă» a dumneai. Vină, d-ta și stai cu băgare de seamă aici, că trebuie să vie să răsuflă.»

Intr'adevăr, nu trecu nici cinci minute de așteptare, căci văd apărând încet, discret, un născior mic cu două nări fine, care se mișcă ușor, aspirând ritmic aerul. Iau arma la ochi și trag; nu mai văd nimic și strig la moș Trofim care vine în fugă și aplecându-se bagă mâna în copcă, de unde scoate încă sbătându-se o vidră de o mărime neobișnuită și foarte frumoasă.

Bucuria noastră era fără margini; un rezultat în adevăr frumos și plin de plăcute surprize.

Până seara colindând prin stuf, am mai luat 3 bucăți, din care două prinse de câini și una la copcă, împușcată de amicul Lt. D., a cărui bucurie era de nedescris.

Pe drum la înapoere în barcă moș Trofim ne povestește multe din ciudățeniile acestui capricios și elegant vânat. Timpul cel mai favorabil și poate singurul în care se pot vâna vidrele este acum — iarna, — când balta îngheață tun, și atunci numai cu câini dresați anume; că pescarii din deltă mai ales, prind multe pe sub ascuns și le vând câte 500 lei bucata. În celelalte anotimpuri pot fi vâdate numai la pază pe grinduri, când ies să se soarească sau să doarmă, însă n'au blana așa de frumoasă ca acum. În adevăr, ale noastre erau de o frumusețe neîntrecută, îmbrăcate din belșug.

Pescarii din baltă au mare ciudă pe ea, căci e cel mai grozav concurent al lor, prin faptul că nu respectă legea pescuitului, vânând oricând și orice, dăunând mult regiunea bălților.

Ne-am luat rămas bun dela «simpaticul moș Trofim» cum îi zicea prietenul, promițând că vom mai veni, noroc pe care nu l'am avut căci începând desghetul, n'a mai fost posibil să facem altă vânatoare.

Am rămas însă cu impresiunea plăcută de a fi făcut o vânatoare originală în felul ei, de care ne aducem cu drag aminte când îmbrăcăm dolmanele, mângâind frumoasa blană dela guler.

Căpitan Alex. Ionescu-Senegalezu.

OFICIALE

Ministerul Agriculturii și Domeniilor Direcția Vânătoarei

Prin Decizia Ministerială No. 53 821/913 se înființează pe ziua de 1 Aprilie 1923 o școală, în Sighetul Marmăției, județul Maramureș, cu denumirea: *Școala de păzitori de vânatoare.*

La această școală se predau studiile:

1. Morala	7. Zoologia
2. Limba Română	8. Agricultură
3. Știința vânatului	9. Științele matematice
4. Pescuitul	10. Știința construcțiilor
5. Științele silvice	11. Legile, și
6. Botanică	12. Higiena.

Aceste studii se predau de profesorii numiți prin Decizia următoare:

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii și Domeniilor.

Având în vedere legea vânatului și nevoile serviciului,

DECIDEM

Art. I.— Se numesc pe ziua de 1 Iulie 1923 în funcțiunile mai jos notate la Școala de Păzitori de Vânatoare din Sighetul Marmăției:

1. Domnul Sofronie Nedici, actual Director, ca profesor onorific de morală.
2. D-l Alexandru Ivașcu, inginer-inspector silvic, ca sub-director și profesor onorific de silvicultură.
3. D-l Gh. Lupașcu, inginer-silvic, ca profesor onorific de limba română.
4. D-l Otto Lucaci, inginer silvic, ca profesor onorific de agricultură, vânat, zoologie și construcții.
5. D-l Maczko Ludovic, inginer silvic, ca profesor onorific de pescărit.
6. D-l Coman Artenie, inginer-șef silvic, ca profesor onorific de botanică.
7. D-l Titu Doros, avocat, ca profesor onorific de drept.
8. D-l Dr. Al. Balint, ca profesor onorific de igienă.

Art. II.— Domnul Director al Vânătoarei este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Data în cabinetul nostru astăzi 11 Iunie 1923.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor

(ss) **Al. Constantinescu.**

Prescurtare

Prin Deciziunea ministerială No. 4.499/1923 s'a aprobat ca dreptul de vânatoare în bălțile statului din regiunea Giurgiu și Călărași să se arendeze pe termen scurt de 2 ani, iar prin licitație publică sau bună învoială iar în bălțile din regiunile Brăila și Tul-

e a să se elibereze permise de vânatoare, anuale, individuale și cu prețurile următoare:

Pentru o singură persoană 100 lei anual într-o singură baltă și 500 lei anual pentru o regiune întreagă.

Comunicări

„Societatea pentru protecția și ocrotirea vânatului din Bucovina” ne trimite următoarea comunicare:

Inspectorul general pentru vânatoare d-nul Dr. Gheorghe Nedici, un neobosit luptător în chestia organizației vânătoarei în România, consilier la Înalta Curte de Casație și membru în diferite Comisiuni, fiind invitat de către societatea pentru protecția și ocrotirea vânătoarei din Bucovina, a sosit în Cernăuți la 21/IV 1923, în scopul organizației serviciului de vânatoare în Bucovina.

Referatul președintelui societății, d-lui Enric cav. de Mikuli s'a luat în prima zi de ședință în discuție și s'a deliberat asupra tuturor problemelor vânătorești, stabilindu-se astfel o bază solidă de organizație pentru viitor.

În ședința din zilele următoare, la care au participat și mandatarii noștri locali, adunarea a aprobat unanim programul de activitate stabilit.

Cu această ocazie s'a relevat îndeajuns importanța vânătoarei din punct de vedere național-economic.

Având ferma încredere în sprijinul d-lui dr. Nedici și bazați pe faptul, că chiar M. S. Regele ca Domn suprem al vânătoarei și distins vânător, urmărește și sprijinește cu cel mai mare interes aceste organizațiuni, ne putem aștepta că vânătoarea, azi în stare latentă și perichitată, va da în curând rezultate înfloritoare.

Adunarea propune apoi să se expedieze M. S. Regelui o telegramă de devotament, care propunere este salutată cu entuziasm.

După închiderea discuțiilor a urmat în onoarea distinsului oaspe un banchet.

*

Pe de altă parte primim din partea d-lui Dr. Nedici următoarea scrisoare:

„ONOR. REVISTA VÂNĂTORILOR”

B-dul Carol No. 30

București.

Onorală Direcție,

Mă întorc din Bucovina, unde am fost în inspecție de serviciu, și pot spune că mă întorc mai încântat ca oricând.

Bucovina a rămas ceea ce a fost și înainte de alipirea ei la patria mamă, adică leagănul culturii vânătoarei.

Cernăuții este centrul activității vânătorești. Cu toate vicisitudinile prin care a trecut acest element de avuție națională, am admirat totuși organizația impecabilă și pricepera care prezidează opera condusă de «Reuniunea pentru ocrotirea vânatului» din Bucovina. Cosiliul acestei reuniuni, sub președinția neobositului și energicului H. de Mikul, este compus exclusiv din adevărați erudiți ai științei vânătoarei. Nu vă puteți închipui satisfacția ce am avut-o, văzând atâta insuflețire și constatând că speța aceasta de adevărați vânători nu s'a pierdut încă. Dați mi voe să-mi exprim această satisfacție, rugându-vă să dați publicității aceste rânduri.

Cu o camaraderescă salutare,

Dr. Gh. Nedici

Inspectorul General al Vânătoarei

Concursul de tragere în țintă al „Societății de dare la semn București” ce a avut loc în zilele de 2, 3 și 4 Iunie 1923:

Tragere la cibla distanță 175 m. cu arma model 1893, seria nelimitată:

Premiul I	Maior Pântea M.	28 puncte
"	II Emil Braun	26 "
"	III C. Fortunat	25 "

Tragere la cibla distanță 175 m. cu seria limitată:

Premiul I	Maior Pântea M.	34 puncte
"	II Maior Boerescu P.	— "
"	III Emil Braun	— "

Tragerea cu pistolul seria nelimitată de 5 focuri:

Premiul I	Maior Pântea M.	95 puncte
"	II Maior Boerescu P.	87 "
"	III Săulescu N.	36 "

Tragerea cu pistolul seria limitată de 5 focuri:

Premiul I	Maior Pântea M.	95 puncte
-----------	-----------------	-----------

Tragerea redusă carabina Flobert seria nelimitată de 5 focuri:

Premiul I	Maior Pântea M.	99 puncte
"	II Maior Boerescu	96 "
"	III Noel	94 "

Idem seria limitată de 5 focuri:

Premiul I	Catafani	96 puncte
"	II Schina	94 "
"	III Săulescu	92 "

Tragerea la talere cu arma de vânatoare seria limitată de 20 talere:

Premiul I și II	D-nii Plagino și Noel	cu 14 din 20
"	III Săulescu	cu 12 din 20

Idem seria nelimitată de 10 focuri:

Premiul I	Noel	10 din 10
"	II Săulescu	9 din 10
"	III Maior Pântea M.	9 din 10.

* * *

Ni se comunică dela R. M. S. că s'a sporit prețul pulberii în mod enorm, astfel că o cutie de pulbere E. C. care se vindea până acum cu 50 lei, se va vinde de acum înainte cu 400 (patru sute) lei! Va să zică ne va costa la un cartuș *făcul de noi*, numai încărcătura de pulbere circa 4 lei, iar cartușul întreg ne va costa peste 8 lei!

Să se mai suțină că vânatoarea nu e astăzi un lux!

PUBLICAȚIUNI

În conformitate cu art. 8 din legea pentru protecția vânătorului și reglementarea vânatoarei, Primăria Comunei Costești din județul Dâmbovița, aduce la cunoștința generală că în ziua de 30 August 1923 orele legale se va ține licitațiune publică în biroul acestei primării pentru arendarea în bloc a dreptului de vânat, pe terenurile locuitorilor împroprietăriți după vechile legi de împroprietărire, noua lege agrară, și pe islazurile comunale aflate pe teritoriul acestei comune, în suprafață de aproximativ 1800 hectare.

Arendarea se face pe termen de cinci ani cu începere dela 1 Ianuarie 1924 până la aceiași dată anul 1929.

Prețul arenzei este de lei cinci sute anual sumă dela care începe concurența.

Spre a fi admiși la licitațiune domnii concurenți, vor avea asupra lor autorizația de a purta armă, permisul de vânatoare, să îndeplinească condițiunile prevăzute în ordinul No. 492 al onor ministerului de domenii, direcția vânatoarei publicate în „Monitorul Oficial” No. 6 din 7 Aprilie 1922 relative la arendarea dreptului de vânat pe terenurile comune și să aibă garanția necesară.

Notar. M. Dănescu. Președinte, B. Mangeac.

* * *

Primăria orașului Timișoara, în baza hotărârii No. 9590 din 1923 al consiliului comunal Timișoara publică arendarea dreptului de vânat de pe moșia orașului Timișoara situată în hotarele comuenlor Tâncova și Idioara (județul Caraș-Severin) pe un teritoriu de circa 1.300 jughere cad. prin licitațiune publică, care va avea loc la 31 Iulie 1923, ora 10 a. m. la primăria orașului Timișoara, în biroul serviciului economatului comunal etaj. I camera 28 pe timp de 10 ani dela 1 August 1923, până la 1 August 1933.

Licitațiunea publică se va face cu oferte închise accludându-se la oferte și recipisa adm. financiare despre depunerea vadiului de 10 la sută a sumei oferite. Condițiunile sunt stabilite în legea pentru protecția vânătorului și reglementarea vânatoarei cari condițiuni se pot vedea în oficiul sus amintit. Timișoara, la 9 Iunie 1923.

* * *

Se aduce la cunoștința generală că în ziua de 28 Iulie 1923 ora 3 după masă se va ține în localul primăriei Ciavoș licitațiune publică pentru arendarea dreptului de vânat depe 2640 jughere de pământ.

Prețul exclamării 500 lei anual.

Supra-oferte nu vor fi primite.

Vadiul 10 la sută.

Condițiunile se pot vedea în biroul notarului comunei.

Ciavoș. 9 Iunie 1923.

Primăria Comunală

Corespondențe

Dr. Negruți, Ploești. — Am primit suma de lei 200 ce reprezintă taxa de înscriere a dvs. ca membru activ, cotizația și abonamentul la revistă pe a. c. și vă mulțumim.

Iosif Pinkas din București și Gh. Ghika din Bal. — Am dispus înscrierea dvs. ca membrii activi în Uniune, pentru care vă rog să achitați taxele convenite și anume: Lei 100 taxa de înscriere. 50 lei cotizația și 50 lei abonamentul la revistă pe a. c.; în total câte 200 lei de fiecare.

Dr. Teofil Lupu din Suceava și Pavel Bumbu din Făgel. — Vă confirmăm primirea sumei de câte 50 lei dela fiecare pentru plata abonamentului la revistă pe a. c. și vă mulțumim. V'am expedit la fiecare câte 4 numere din revistă începând cu 1 Ianuarie 1923.

Dr. Aurel Șerban, avocat. — Am primit lei 100 plata abonamentului d-vs. pe anul trecut și curent pentru care vă mulțumim.

J. Dumitrescu-Bumbești. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 90 ce reprezintă taxa de înscriere a d-vs. ca membru aderent, și abonamentul pe a. c. și vă mulțumim.

Lache Nedulescu, Ploești. — Am primit suma de lei 50 pentru plata abonamentului la revistă pe anul trecut și vă mulțumim; mai rămânând a ne înainta taxa de înscriere a d-vs. ca membru aderent de lei 40 precum și abonamentul la revistă pe anul în curs de lei 50.

N. Bibac, Matei Király, Nic, Bobacu-Junior, Fabiu Bercean și Dimitrie Petculescu. — Vă confirmăm primirea sumei de 50 lei dăla fiecare, costul abonamentului pe a. c. și vă mulțumim.

Vasilie Mărășescu. — Am primit suma de lei 50 plata abonamentului pe a. c. pentru care vă mulțumim. V'am expedit numărul 30 al revistei cerut de d-vs.

Clubul Vânătorilor din Solca. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 50 plata abonamentului pe a. c. și vă mulțumim. V'am expedit No. 33 și 34 al revistei pe lunile Martie și Aprilie a. c. cu toate că vi s'au mai expedit odată.

Societatea de vânatoare „Vulturul” din T.-Măgurele. — Am primit suma de lei 50 costul abonamentului pe a. c. și vă mulțumim.

Victor C. Fizesianu din Pesac. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 55, costul abonamentului la revistă pe a. c. și un statut al Uniunii pe care vi l'am expedit, și vă mulțumim.

Contele Gabriel Kendeffu. — Am primit suma de lei 200 plata taxelor convenite pentru Uniune și abonament pe a. c. la revistă și vă mulțumim.

Silviu Costin și C. Schubert, dentist. — Vă confirmăm primirea sumei de câte 100 lei de fiecare, costul abonamentului d-vs. pe anii 1922 și 1923, și vă mulțumim.

D-sale

D-lui

PREȚUL 5 LEI NUMARUL

Prețul unui număr vechiu simplu 10 Lei

dublu 20 Lei